

РЕШЕНИЕ

№ 14490

гр. София, 29.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА К. Г.А

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА К. Г.А Гражданско дело №
20221110157412 по описа за 2022 година

Предявен е от А. И. И., чрез адвокат М. П. от САК срещу С. Г. Д., положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, за установяване съществуването на вземане на ищеца спрямо ответника съответно за сумата в размер на 9000, 00 лв., представляваща главница по безсрочен договор за заем от 09.06.2017г., сключен между ищеца като заемотател и С. Д., като заемополучател, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 10.06.2022г. до окончателно изплащане на вземането, и които вземания са предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 31155/2022г. по описа на СРС, 45 с-в.

В исковата молба ищецът излага, че между страните е сключен горепосочения договор за заем. Страните не уговорили писмено или устно падеж за връщане на сумата. Излага, че ответникът възразил в срока по чл. 414 от ГПК, че не дължи процесната сума, поради изтекла в негова полза погасителна давност, като твърди, че заявлението по чл. 410 от ГПК по електронен път е подадено в съда на дата 08.06.2022г., когато давностният срок е прекъснат, поради и което намира, възражението на ответника за неоснователно. В тази връзка се позовава и на разпоредбата на чл. 3, ал.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявен с решение на НС от 13.03.2020г., като посочва, че от дата 13.03.2020г. до отмяната на извънредното положение давност не е текла. Излага подробно доводи за това. Моли за уважаване на иска. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от ответника.

В съдебно заседание ищецът А. И. И., редовно призована, не се явява, представлява се от адвокат П.а, която поддържа исковата молба и моли за уважаване на иска.

Ответникът С. Г. Д., редовно призован, в открито съдебно заседание, не се явява, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателствата на основание чл. 235, ал.2 от ГПК и по свое вътрешно убеждение на основание чл. 12 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Така предявеният иск е допустим, като предявен от надлежна страна в полза на която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК в производството по ч.гр.д. № 31155/2022г. по описа на СРС, 45-ти състав, в срока по чл. 415 от ГПК, при подадено от ответника в срока по чл. 414 от ГПК възражение.

По предявения иск с правно основание чл. 240 от ЗЗД за връщане на дадена в заем от ищеца на ответника, парична сума от 9000 лева, по сключен договор за заем между страните от 09.06.2017г., ищецът следва да установи освен постигнатото съгласие за сключването на договора за заем между страните, в предвид реалния характер на този договор, и факта на предаването на сумата на заемополучателя. В случая и двете обстоятелства са установени по делото от представените писмени доказателства – договора за заем от 09.06.2017г. и разписката, приети ведно с ч.гр.д. № 31155/2022г. по описа на СРС, 45-ти състав, която удостоверява, че заемната сума е била предадена на ответника от ищеца, и че основанийето на което това е сторено е именно процесния договор "посочен е договора за заем от 09.06.2017г.". Ответникът С. Г. Д. е положил подпис върху разписката, за да удостовери получаването на сумата от 9000 лв., което обстоятелство не се оспорва в настоящото производство. Всъщност не са спорни обстоятелствата по предмета на доказване /ответникът единствено с възражението, подадено по реда на чл. 414 от ГПК е направил правопогасяващо възражение за давност/. Следователно по делото се установи съдържание на съществените за един договор за заем уговорки – размер на сумата, начин на предаване, задължение за връщане.

От съдържанието на договора за заем не се установява падежа на задължението на заемополучателя за връщане на заемната сума. В раздел II, чл. 3 от договора страните са уговорили, че заемополучателят е длъжен да върне заетата сума в срока и при условията на договора, като в самия договор липсва Раздел „Срок на договора“, а и твърденията на ищеца са именно в тази насока, че между страните е сключен безсрочен договор за заем, като самата искова молба има характер на покана за плащане /връчена на ответника на 21.11.2022г./. Съгласно чл. 240, ал. 4 от ЗЗД когато не е уговорен падеж с договора за заем, заемателят трябва да върне зетите пари в течение на един месец от поканата. По делото не са представени писмени доказателства за изпратена покана от ищцата до ответника, предхождаща подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, поради което последното, подадено в съда на 10.06.2022 г., съставлява такава покана по смисъла на чл. 240, ал.4 от ЗЗД, във вр. чл. 422, ал.1 от ГПК и доколкото иска се смята предявен от датата на подаване на заявлението, от предявяване на която, доколкото заповедта за изпълнение е връчена на ответника на 17.08.2022г. е изтекъл срок от един месец, който факт съдът съобразява на основание чл. 235, ал.3 от ГПК, предвид което вземането на ищцата за връщане от ответника

на дадената му от нея заемна сума от 9000 лева е както ликвидно, така и изискуемо, т. е. доказано е и по основание и по размер.

Следва да бъде разгледано релевираното още с възражението по чл. 414 от ГПК от ответника възражение за давност. Това възражение съдът намира за неоснователно. С оглед разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, тоест в конкретиката на случая, от деня на предаване на заемната сума – 09.06.2017г., доколкото в процесната хипотеза според чл. 114, ал. 2 на ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е възникнало. Заявлението е подадено в съда в електронна форма на 08.06.2022г., когато давността е прекъсната, а впоследствие е спряла да тече. Общият петгодишен давностен срок, приложим в случая изтича на 09.06.2022г., тоест следва да се приеме, че давността не е изтекла. Но дори и съда да приеме, че заявлението е подадено на 10.06.2022г., то извода отново е, че ищецът не е пропуснал давностния срок. Съгласно чл. 3, ал.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявен с решение на НС от 13.03.2020г. и за преодоляване на последиците „за срока от 13.03.2020г. до отмяна на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправни субекти“. Извънредното положение е отменено на 14.05.2020г. Следователно от 13.03.2020г. до 14.05.2020г. е спрял да тече общия петгодишен давностен срок, приложим при искове за вземания по договор за заем. При спиране течението на давностния срок, давността изтича, като се сумира срока от преди настъпване на обстоятелството по извънредното положение в Р.България, спряло давността до отмяната му, тоест два месеца и един ден и срока продължил да тече след отпадане на обстоятелството. Следователно в конкретиката на случая давността изтича на 10.08.2022г. По гореизложеното вземането на ищеца не е погасено по давност, доколкото заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с подаването на което се прекъсва давността е подадено преди изтичане на давностния срок на 10.06.2022г.

По всичко гореизложеното съдът намира така предявения иск за основателен, поради което следва да бъде уважен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ЗЗД право на разноси се поражда в полза на ищеца. На ищеца следва да бъдат присъдени разноси в заповедното производство в размер на 630,00 лева, а в исковото производство общата сума от 980,00 лева, от които 180,00 лева държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 800,00 лева, за реалното заплащане на което, съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС са налице доказателства на л.5 по делото.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните по предявения от А. И. И., ЕГН ***** срещу С. Г. Д., ЕГН *****, положителен установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК, че С. Г. Д. дължи на А. И. И. сумата в размер на 9000, 00 лв. /девет хиляди/ лева, представляваща главница по безсрочен договор за заем от 09.06.2017г., сключен между ищеца като заемодател и С. Д., като заемополучател, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 10.06.2022г. до окончателно изплащане на вземането, и които вземания са предмет на издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 31155/2022г. по описа на СРС, 45 с-в.

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на А. И. И., ЕГН *****, сумата в размер на 630,00 лева, деловодни разноси в заповедното производство, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на А. И. И., ЕГН *****, сумата в размер на 980,00 лева, деловодни разноси в исковото производство, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____